

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.09.2008, sp. zn. 11 Tdo 1202/2008, ECLI:CZ:NS:2008:11.TDO.1202.2008.1

Číslo: 47/2009

Právní věta: V případě základní skutkové podstaty trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák. nelze rozhodnout o schválení narovnání, jestliže tímto činem nebyla způsobena škoda či jiná újma, kterou by bylo možno nahradit či jinak odčinit v procesu narovnání, a v řízení o tomto trestném činu nevystupuje poškozená osoba ve smyslu ustanovení § 43 tr. ř., s níž by obviněný případně mohl jednat o uzavření dohody o narovnání jejich vzájemných vztahů dotčených spáchaným trestným činem. Za splnění zákonných podmínek však není vyloučeno použití některého jiného typu tzv. odklonu (např. podmíněného zastavení trestního stíhání).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.09.2008

Spisová značka: 11 Tdo 1202/2008

Číslo rozhodnutí: 47

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Narovnání, Ohrožení pod vlivem návykové látky

Předpisy: § 201 odst. 1 tr. zák.
§ 309 odst. 1 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání, které podala nejvyšší státní zástupkyně v neprospěch obviněného PaedDr. M. N., zrušil usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2008, sp. zn. 10 To 226/2008, a usnesení Okresního soudu v Mělníku ze dne 7. 4. 2008, sp. zn. 3 T 43/2008. Současně podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu v Mělníku přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Okresní soud v Mělníku rozhodl usnesením ze dne 7. dubna 2008, sp. zn. 3 T 43/2008, tak, že podle § 314c odst. 1 písm. a) tr. ř. ve spojení s § 309 odst. 1 tr. ř. schválil narovnání mezi obviněným PaedDr. M. N., stíhaným pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák., jehož se dopustil tím, že dne 26. 1. 2008 v době od 2.30 hod do 2.34 hod řídil po předchozím vědomém požívání alkoholických nápojů, a to domácího piva, s prokázanou hladinou 1,64 g/kg alkoholu v krvi, osobní motorové vozidlo šedé barvy, tovární značky Škoda Superb, v M., ve směru do ulice N., kde byl v prostoru čerpací stanice B. zastaven a kontrolován hlídkou PČR OOP M., a Českou republikou,

zastoupenou Okresním státním zastupitelstvím v Mělníku, neboť obviněný uhradil na účet Okresního soudu v Mělníku částku 40 000 Kč určenou na obecně prospěšné účely, a to na pomoc obětem trestné činnosti podle zákona č. 209/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Trestní stíhání obviněného podle § 311 odst. 1 tr. ř. pro výše popsany skutek okresní soud zastavil.

O stížnosti státní zástupkyně rozhodl Krajský soud v Praze napadeným usnesením ze dne 10. června 2008, sp. zn. 10 To 226/2008, tak, že ji podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí odvolacího soudu podala nejvyšší státní zástupkyně v neprospěch obviněného dovolání, přičemž uplatnila dovolací důvody uvedené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. f) a l) tr. ř.

V odůvodnění svého dovolání nejvyšší státní zástupkyně namítla, že soudy pochybily, pokud dospěly k závěru, že v posuzovaném případě byly dány podmínky pro schválení narovnání a následné zastavení trestního stíhání obviněného. Podstatou narovnání je dohoda mezi státem a obětí trestného činu na straně jedné a pachatelem trestného činu na straně druhé, jejímž obsahem je ukončení trestního stíhání v případě, že pachatel splní určité zákonem stanovené podmínky. Význam narovnání spočívá nejen v reparaci škod, ale též v restituci narušených vztahů pachatele a oběti trestného činu. Proto se tento institut uplatní zejména v případě, kdy je vedle veřejného zájmu významněji dotčena také sféra soukromá. Provedení narovnání v případech, kdy trestným činem je dotčen toliko veřejný zájem a poškozeným je stát nebo obec, ale není vyloučeno. V posuzovaném případě ovšem ve věci nevystupoval žádný poškozený ve smyslu § 43 tr. ř. Trestným činem obviněného nevznikla žádná materiální ani nemateriální škoda, tedy zde nebyla osoba, která by s narovnáním vyslovila souhlas a následně převzala od obviněného odškodnění. Institut narovnání proto v posuzovaném případě nebylo možno aplikovat. Rovněž při určení příjemce peněžité částky k obecně prospěšným účelům soud vychází z dohody o narovnání mezi obviněným a poškozeným. Pokud ovšem poškozený v řízení nevystupoval, nemohl svou vůli v tomto směru projevit a určení tak bylo zcela v režii obviněného. V posuzovaném případě k uzavření takové dohody mezi okresním státním zastupitelstvím a obviněným navíc ani nedošlo. Dovolatelka navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení stížnostního soudu, jakož i jemu předcházející rozhodnutí soudu prvního stupně, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Obviněný ve vyjádření k dovolání nejvyšší státní zástupkyně uvedl, že s jejím názorem nesouhlasí. Podmínky pro užití institutu narovnání byly v posuzovaném případě splněny. Narovnání se sice uplatní zejména tam, kde je vedle veřejného zájmu dotčena i sféra soukromá, nikoli však výlučně. Nemožnost použití narovnání v případě, že obviněný svým jednáním nezpůsobil škodu (v posuzovaném případě naplnil toliko skutkovou podstatu podle § 201 odst. 1 tr. zák.) by byla proti smyslu tohoto institutu, když oproti tomu v případě způsobení větší škody na cizím majetku, a tedy posouzení skutku podle přísnější právní kvalifikace /ustanovení § 201 odst. 2 písm. c) tr. zák./, by využití narovnání vyloučeno nebylo. Částka k obecně prospěšným účelům byla v posuzovaném případě celá složena na pomoc obětem trestné činnosti (místo zákonných 50 %), nedostatek spoluurčení peněžní částky tak nelze namítat. Obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání nejvyšší státní zástupkyně zamítl.

Protože Nejvyšší soud neshledal žádný důvod k odmítnutí podaného dovolání, přezkoumal podle § 265i odst. 3, 4 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozhodnutí, a to v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení přezkoumávané části napadeného rozhodnutí předcházející, a poté dospěl k závěru, že podané dovolání je důvodné.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. je dán tehdy, jestliže bylo rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, o zastavení trestního stíhání, o podmíněném zastavení trestního stíhání, o schválení narovnání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí. Pokud jde o narovnání,

uvedený dovolací důvod lze spatřovat především v tom, že soud rozhodl o jeho schválení, aniž byla dána některá ze zákonných podmínek, např. bylo rozhodnuto o trestném činu, který nepatří do okruhu uvedeného v § 309 odst. 1 tr. ř. (trestném činu, na který zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje pět let).

Důvodem dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. je existence vady spočívající v tom, že bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k). Předmětný dovolací důvod tedy dopadá na případy, kdy došlo k zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku bez věcného přezkoumání a procesní strana tak byla zbavena přístupu ke druhé instanci, nebo byl-li zamítnut řádný opravný prostředek, ačkoliv již v předcházejícím řízení byl dán některý ze shora uvedených dovolacích důvodů. V posuzované věci dovolatelka uplatnila druhou alternativu tohoto dovolacího důvodu, a to tvrzením, že soud druhého stupně rozhodl o zamítnutí její stížnosti, ačkoliv již v předcházejícím řízení byl dán důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., tj. že bylo schváleno narovnání a zastaveno trestní stíhání obviněného, aniž by k tomu byly dány zákonné podmínky.

Trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák. se dopustí ten, kdo byť i z nedbalosti vykonává ve stavu vylučující způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, zaměstnání nebo jinou činnost, při kterých by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku. Pachatel tohoto trestného činu bude potrestán trestem odnětí svobody až na jeden rok nebo peněžitým trestem nebo zákazem činnosti.

Podle § 309 odst. 1 tr. ř. v řízení o trestném činu, na který zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje pět let, může se souhlasem obviněného a poškozeného soud a v přípravném řízení státní zástupce rozhodnout o schválení narovnání a zastavit trestní stíhání, jestliže

a) obviněný prohlásí, že spáchal skutek, pro který je stíhán, a nejsou důvodné pochybnosti o tom, že jeho prohlášení bylo učiněno svobodně, vážně a určitě,

b) uhradí poškozenému škodu způsobenou trestným činem nebo učiní potřebné úkony k její úhradě, případně jinak odčiní újmu způsobenou trestným činem, a

c) složí na účet soudu nebo v přípravném řízení na účet státního zastupitelství peněžní částku určenou konkrétnímu adresátovi k obecně prospěšným účelům a tato částka není zřejmě nepřiměřená závažnosti trestného činu,

a považuje-li takový způsob vyřízení věci za dostačující vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného činu, k míře, jakou byl trestným činem dotčen veřejný zájem, k osobě obviněného a jeho osobním a majetkovým poměrům.

Podle § 310 odst. 1, 2 tr. ř. před rozhodnutím o schválení narovnání soud a v přípravném řízení státní zástupce vyslechne obviněného a poškozeného, zejména k způsobu a okolnostem uzavření dohody o narovnání, zda dohoda o narovnání mezi nimi byla učiněna dobrovolně a zda souhlasí se schválením narovnání. Obviněného vyslechne také k tomu, zda rozumí obsahu obvinění a zda si je vědom důsledků schválení narovnání. Součástí výsledku obviněného musí být i prohlášení, že spáchal skutek, pro který je stíhán. Před výsledkem je třeba obviněného i poškozeného poučit o jejich právech a o podstatě institutu narovnání.

Podle § 311 odst. 2 tr. ř. při určení příjemce peněžité částky k obecně prospěšným účelům je soud vázán obsahem dohody o narovnání mezi obviněným a poškozeným.

Za peněžní částku určenou k obecně prospěšným účelům se ve smyslu ustanovení § 312 odst. 1 tr. ř. považují jednak částky pro obce a jiné právnické osoby se sídlem na území České republiky na financování kupř. vědy a vzdělání, kultury, školství, jednak částky odevzdané státu na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti, přičemž tyto posléze uvedené částky musí představovat nejméně 50 % z celkové částky určené k obecně prospěšným účelům (§ 312 odst. 2 tr. ř.).

Z uvedeného vyplývá, že narovnání představuje formu odklonu v trestním řízení a má přispět k řešení konfliktu mezi pachatelem a poškozeným. Jeho podstatou je dohoda mezi státem a konkrétní obětí trestného činu na straně jedné a pachatelem na straně druhé, jejímž obsahem je ukončení trestního stíhání v případě, že pachatel splní zákonem stanovené podmínky, takže není třeba věc vyřizovat v řádném formálním veřejném procesu před soudem. Institut narovnání byl ale do našeho trestního řádu zařazen nejen proto, že směřuje k reparaci škody a zaplacení určité částky k obecně prospěšným účelům, ale i z toho důvodu, že též plní významnou funkci restituce narušených vztahů pachatele a oběti trestného činu. Jde o to, že obviněný a poškozený se aktivně podílejí na řešení konfliktu, který mezi nimi po spáchání trestného činu vznikl, a na procesu hledání oboustranně přijatelného řešení.

Je zřejmé, že narovnání se tak uplatní zejména v případech, kdy je vedle veřejného zájmu trestným činem dotčena výrazněji i sféra soukromá, přičemž stát na trestním postihu pachatele nemá výrazný zájem, neboť trestný čin má spíše podobu sporu mezi obviněným a poškozeným. To ovšem neznamená, že by bylo vyloučeno provedení narovnání v případech, kdy by trestným činem došlo výlučně k dotčení veřejného zájmu a konkrétně poškozeným by byl samotný stát či obec, které by v řízení byly zastupovány orgány k tomu příslušnými.

O schválení narovnání podle § 309 odst. 1 tr. ř. však nelze ani při splnění dalších zákonných podmínek rozhodnout, jestliže je obviněný stíhán pro trestný čin, kterým nebyla způsobena škoda či jiná újma, kterou by bylo možné v procesu narovnávání nahradit či jinak odškodnit podle § 309 odst. 1 písm. b) tr. ř. a jež by odůvodňovala, aby v řízení vystupoval poškozený ve smyslu § 43 tr. ř., s nímž by obviněný mohl jednat o urovnání vztahů narušených spáchaným trestným činem (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 11. 2003, sp. zn. [4 Tz 156/2003](#), publikovaný pod č. T 652. v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, sešit č. 1, nakladatelství C. H. Beck).

V případě narovnání je tak situace odlišná od jiného způsobu odklonu upraveného v trestním řádu, jímž je podmíněné zastavení trestního stíhání. U podmíněného zastavení trestního stíhání je jednou z podmínek jeho aplikace nahrazení škody obviněným, případně uzavření dohody s poškozeným o její náhradě, či učinění jiných potřebných opatření k její náhradě, to však jen za předpokladu, že činem obviněného byla skutečně škoda způsobena /§ 307 odst. 1 písm. b) tr. ř./ Jinak řečeno, oproti narovnání zákon umožňuje aplikaci institutu podmíněného zastavení trestního stíhání obviněného i tehdy, nevznikla-li posuzovanou trestnou činností žádná škoda. Jeho použití, při splnění ostatních zákonných podmínek, nelze předem vyloučit ani v případě např. trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák. Další neméně podstatnou odlišností je i to, že k podmíněnému zastavení trestního stíhání se vyžaduje pouze souhlas obviněného, kdežto u narovnání takový souhlas musí dát i poškozený. Je tedy zcela logické, že pokud dojde ke spáchání trestné činnosti, při níž nebyl nikdo poškozen (není zde poškozený ve smyslu ustanovení § 43 tr. ř.), nelze institutu narovnání k vyřízení věci užít, protože zde není osoba poškozeného, která by jednak s narovnáním vyslovila souhlas a jednak převzala od obviněného příslušné odškodnění, byť by ostatní v zákoně stanovené podmínky byly naplněny.

V této souvislosti lze též připomenout, že při určení příjemce peněžité částky k obecně prospěšným účelům je soud vázán obsahem dohody o narovnání mezi obviněným a poškozeným (§ 311 odst. 2 tr. ř.). To mimo jiné znamená, že poškozený je oprávněn spoluurčovat i subjekt konkrétního příjemce peněžité částky k obecně prospěšným účelům, kterou je obviněný povinen složit na účet soudu nebo

v přípravném řízení na účet státního zastupitelství, což je další zákonnou podmínkou procesu narovnání. Pokud poškozený ve věci nevystupuje, nemůže uplatnit svoji vůli ve výše naznačeném směru a není zde ani žádného dalšího subjektu, který by byl oprávněn to učinit za něho. Nelze přisvědčit tvrzení obviněného, že za situace, kdy celou částku určenou pro obecně prospěšné účely (částku 40 000 Kč) odevzdal státu na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti, nepřichází v úvahu dohoda o určení peněžní částky mezi obviněným a poškozeným. Jak bylo výše již citováno, peněžní částky určené pro obecně prospěšné účely představují jednak částky určené pro obce a právnické osoby (na financování školství, vědy atd.), jednak částky určené pro stát, a to na poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti. Právě určení podílu jednotlivých částek připadajících konkrétní obci či právnické osobě na jedné straně a připadající státu (ve prospěch obětí trestné činnosti) na straně druhé je nutno učinit obsahem dohody uzavřené mezi obviněným a poškozeným. Při uzavření této dohody jsou strany omezeny jen v tom, že z celkové peněžité částky musí nejméně 50 % připadnout státu na poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti. Není vyloučeno, aby obsahem narovnání byla i taková dohoda, podle níž celá peněžní částka připadne státu pro výše uvedené účely.

Nejvyšší státní zástupkyně v dovolání důvodně namítá, že žádná dohoda o narovnání uzavřena nebyla, a podle Nejvyššího soudu navíc ani uzavřena být nemohla. Nelze souhlasit se závěry obou soudů, podle nichž došlo v posuzované věci k uzavření dohody o narovnání mezi obviněným a Českou republikou, zastoupenou Okresním státním zastupitelstvím v Mělníku. Z obsahu spisu vyplývá, že v hlavním líčení v rámci závěrečné řeči přítomný státní zástupce prohlásil, že jsou splněny všechny podmínky institutu narovnání a proto „... souhlasím s návrhem obhajoby a s narovnáním“. Jak již bylo výše uvedeno, jednou z podmínek pro rozhodnutí o schválení narovnání je uzavření dohody mezi obviněným a konkrétním poškozeným, která svým obsahem odpovídá všem zákonným požadavkům; žádná taková dohoda ovšem v době, kdy intervenující státní zástupci pronesl svou závěrečnou řeč, vůbec neexistovala, takže již z tohoto důvodu ani nemohly být naplněny zákonné podmínky pro použití institutu narovnání. V posuzované věci státní zástupce vystupoval nikoliv v postavení poškozeného ve smyslu ustanovení § 43 tr. ř., popř. jako jeho zmocněnec (§ 50, § 51 tr. ř.), nýbrž jako státní zástupce zastupující v této věci veřejnou žalobu v trestním řízení (srov. čl. 80 Ústavy). Jeho kompetence vyplývající jak ze zákona o státním zastupitelství, tak z trestního řádu (srov. zejména § 4 a 5 zák. č. 283/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a § 180 a násl. tr. ř.) jej neopravňovaly k tomu, aby v tomto svém postavení orgánu veřejné žaloby (dne 8. 2. 2008 podala okresní státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Mělníku u Okresního soudu v Mělníku v této věci návrh na potrestání a toto státní zastupitelství tuto veřejnou žalobu zastupovalo v celém dalším řízení před soudem) uzavíral jako poškozený, či v zastoupení poškozeného, dohodu o narovnání s obviněným podle ustanovení § 309 a násl. tr. ř. Intervenující státní zástupce ani Okresní státní zastupitelství v Mělníku nebyli oprávněni k uzavření takové dohody v posuzované věci obviněného PaedDr. M. N. Okresní státní zastupitelství v Mělníku nezastupovalo stát v postavení poškozeného, nýbrž vystupovalo výlučně jako orgán veřejné žaloby v trestní věci obviněného PaedDr. M. N. Proto závěry soudů o existenci dohody o narovnání mezi obviněným a poškozeným jsou rovněž nesprávné.

Ze skutkových zjištění obou soudů vyplývá, že činem obviněného nedošlo ke vzniku žádné materiální či nemateriální škody. Pokud obviněný ve svém vyjádření k podanému dovolání poukazuje na to, že institutu narovnání by bylo možno použít v řízení o kvalifikované skutkové podstatě trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle ustanovení § 201 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zák. (pokud by např. činem jinému ublížil na zdraví nebo způsobil větší škodu na cizím majetku), pak Nejvyšší soud k tomu připomíná následující.

Zákon v ustanovení o narovnání neobsahuje taxativní výčet trestných činů s horní hranicí trestní sazby nepřevyšující pět let, takže v obecné rovině není vyloučeno, aby za splnění dalších zákonných podmínek byl tento institut použit i v případě kvalifikované skutkové podstaty posuzovaného

trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 9. 2008, sp. zn. [3 Tdo 996/2008](#)). Narovnání se však vždy uplatní jen tehdy, považuje-li soud (popř. v přípravném řízení státní zástupce) ve smyslu materiální podmínky uvedené v ustanovení § 309 odst. 1 i. f. tr. ř. takový způsob vyřízení konkrétní věci za dostačující, a to zejména vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného činu (na základě posouzení všech jeho konkrétních okolností) a k míře, jakou byl trestným činem dotčen veřejný zájem. V případě, že činem pachatele byl sice dotčen zájem konkrétního poškozeného, ale současně byl výrazněji zasažen též veřejný zájem (např. došlo k usmrcení osoby či k závažnému ohrožení trestním zákonem chráněných hodnot), pak aplikace institutu narovnání nepřichází do úvahy (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2007, sp. zn. [4 Tz 63/2007](#), publikovaný pod č. T 1037 v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, sešit č. 40, nakladatelství C. H. Beck).

V případě základní skutkové podstaty trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák. se ale jedná o trestný čin, kterým nebyla způsobena škoda či jiná újma, kterou by bylo možno nahradit či jinak odčinit v procesu narovnání, a v řízení o tomto trestném činu nevystupuje poškozená osoba ve smyslu ustanovení § 43 tr. ř., s níž by obviněný případně mohl jednat o uzavření dohody o narovnání jejich vzájemných vztahů dotčených spáchaným trestným činem. Jak již bylo výše uvedeno, není v takových případech vyloučeno použití institutu podmíněného zastavení trestního stíhání.

Nejvyšší soud dospěl k závěru, že o schválení narovnání v posuzované věci obviněného PaedDr. M. N. bylo soudy rozhodnuto, aniž byly pro takové rozhodnutí splněny zákonné podmínky. Tím je také naplněn dovolatelkou uplatněný dovolací důvod jak podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., tak podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., neboť Krajský soud v Praze, jako soud stížnostní, zamítl stížnost státní zástupkyně, ačkoliv již v předcházejícím řízení byl dán důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. Nejvyšší soud proto zrušil jak napadené usnesení stížnostního soudu, tak i jemu předcházející usnesení soudu prvního stupně, když příčina vytýkaných nedostatků má svůj původ již v řízení před soudem prvního stupně. Současně zrušil i všechna obsahově navazující rozhodnutí, jež v důsledku tohoto rozhodnutí pozbyla svého podkladu (§ 265k odst. 1, 2 tr. ř.).

Nejvyšší soud pak přikázal Okresnímu soudu v Mělníku, aby věc v intencích výše uvedeného v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl (§ 265l odst. 1 tr. ř.).

Ve smyslu ustanovení § 265s odst. 1 tr. ř. orgán činný v trestním řízení, jemuž věc byla přikázána k novému projednání a rozhodnutí, je vázán právním názorem, který vyslovil ve svém rozhodnutí Nejvyšší soud.

Za splnění podmínek ustanovení § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. Nejvyšší soud učinil toto rozhodnutí v neveřejném zasedání.